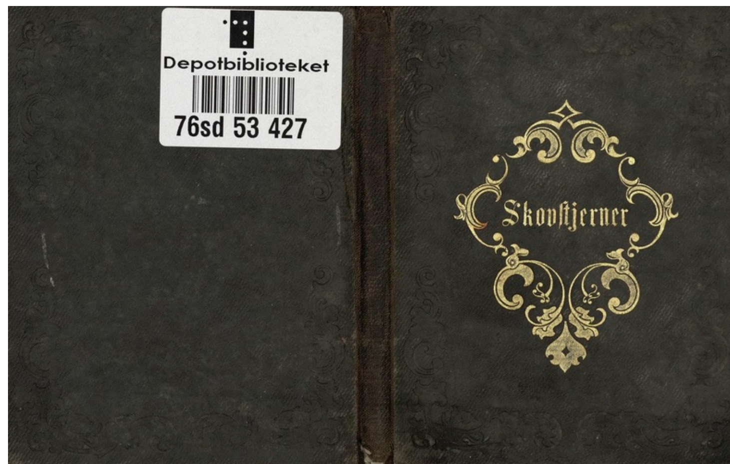

Skovstjerner

Förord till den elektroniska utgåvan

Dessa dikter av **Otto Sinding** (1842-1909) har digitaliserats i augusti 2009 av Nasjonalbiblioteket i Oslo och anpassats för Projekt Runeberg i november 2016 av Ralph E.

SKOVSTJERNER.

EN LIDEN DIGTSAMLING

AF

O, s.

CHRISTIANIA.

I COMMISSION HOS RlCHIE & GLUKSTAD.

[-v^x/-1-]

{+v^x/- 1+} 8 6 2.IS. M, BENTZENS BOGTRYKKERI.INDHOLD.

IkntrstjfMO.

»'agen liælded og Solen sank Bagom det fjerne Fjeld, Granskogen stod over Aasen rank Lyste saa gylden og grøn og blank Midt i dens Straalevæld.

Granerne vugged i Aftnens Yind Frem og tilbage sin Top, Stirrede lige i Soløiet ind, Bruste sig op og var stolte i Sind Over sin mægtige Ivrop.

Men bag (len skyggende, mørke Gren Lavt en Skovstjerne stod, Aldrig en Solstraale livsfrisk og ren Trængte did ned mellem Mos og Sten Og kvæged den spæde Rod.

'Kjære! bøi eders Grene lidt, Her er saa mørkt og trist; Solen skinner saa klart og blidt, Lad mig og se dens Skin saavidt, Det er saa deiligt vist!' —

'Du? hvad behøver du Solens Skin, Sig, til hvad Nytte du er? Kan du klæde den nøgne Tind? Kan du værne mod Veir og Yind? Stolt pløie Bølgernes Hær?' —

— Granerne vugged sin susende Top, Saa haanende ned mod sin Fod, Blomsten turde knap se did op, Skamiuld den bøied sin hvide Knop, Taarer i Øiet den stod.Den følts sia egen Usselhed Og troed sig selv uden Gavn, Borte var al dens Glæde og Fred, Bedrøvet vendte sit Blik den ned, Den følte saa stort et Savn.

'O, hvi gaves mig da mit Liv? Da er det ei bedre end tabt. Bing're jeg er selv end Havbundens Siv, Der kan dog Smaafisken bjerge sit Liv. O ! blev for Intet jeg skabt!'

Dog se, da daled fra Luften ned Igjennem den dybe Skog En liden Lærke, af Sangen hed At finde en Draabe at lædske sig ved, Mens jublende Triller den slog.

Da saa den Taaren i Skovstjernens Blik, Som vinked den klar og ren, Den drak den glad', og for hvad den fik, Den takkede Blomsten med Nik paa Nik, Saa fløi den afsted igjen.

i*Da monne en underfuld Glæde gaa Igjennem Skovstjernens Sjæl, I)en var dog ogsaa til Gavn, den saa Den skuede glad imod Himmelens Blaa, Det gjorde dens Hjerte saa vel.

Og liøit, liøit over liver Granetop Der blinked en Stjerne ned, Og henrykt skuede Blomsten did op, Mens 1 lidt og sagte dens line Knop henvisnede sødt i Fred.tßii 3Hnhrs I rem.

(VI ens Stormen hviner i Høstenat Og tudende frem sig svinger Blandt Skogens nøgne, bladløse Krat Paa kolde, dryppende Yinger: Em Moder sidder i Hyttens Vraa Og vaager ved Barnets Vugge, IIu! fæle Skygger paa Væggen gaa, Snart Døden dets Øie vil lukke.

Hun bliver saa bange, beklemt i Hu,

De stygge Billeder fare

Forbi hendes Øie med rædsom Gru.

'Nu, Christ mig og Barnet bevare!'

Hun raaber og styrter sig hastigt ned,

Op river hun Barnet med Smerte,

Og trykker det voldsomt med Angstens Sved,

Tæt op, tæt op til sit Hjerte.Hun gjemmer sit Blik ved dets bankende Barm, Hun taaler ei længer at skue, Hvor Døden vinker med Knokkelann, Og streng imod Barnet mon true. — 'O frels det, frels det! Du Herre Christi'

Hun beder med foldede Hænder,--

Det er saa mørkt og saa tyst og trist, Med Gru bun sit Ansigt bortvender.

Men Jesus bører dog Bønnen bråt: .

Snart Søvnens Engel inddysser

Det Blik, der vaaged saa mangen Nat,

Og Drømmen dets Sorg bortkysser.

Mildt slumrer bun støttet mod Tuggens Kant,

Men medens bun roligt hviler,

Det syge Barn og sin Hvile fandt:

I Døden det endnu smiler.

Da ser liun i Drømme et deiligt Syn. Hun skuer den aabne Himmel, Omgivet af Straaler som funklende Lyn Staar Jesus blandt Englenes Vrimmel,Og blandt dem ser hun sit døde Noer, Hvis Støv hun end holder i Arnien, — Da kommer Sorgen igjen saa stor, Med Taarer hun slaar sig for Barmen.

Da synger den Lille med Vingerne smaa Og rækker de smaa hitte Arme, Mens Kjærligheds Taarer i Øiet staa, De trille saa rene, saa varme: 'Ak, Moder, Moder, hvi græder du saa, Og sørger saa bittert og saare? Er Døden da bitter for den, der kan naa Til Herren fra Dødens Baare?'

'Her er det saa deiligt i Himmelens Top, Her boer jeg hos Gud, hos Vorherre! Kom ræk mig din Haand, og jeg drager dig Saa faar du i Himlen og være!' Saa sang han, og rakte sin venlige Haand Til hende, hvem Naade var givet; Hun følte, sig løfted den evige Aand, Og indsvæved luttret til Livet.Ved Daggry gaar man i Hytten ir.d, Der er saa tyst og saa stille, Ved Vuggen sidder den blege Ivvind Og trykker mod Hjertet den Lille, Men ei hun sig rører, ei taler et Ord, Hun smiler kun blidt mod det Fierne, Thi høit der oppe hos Gud hun boer, Og skuer den evige Stjerne.Duggen.

üCaar Dagen er tilende og Solen sunken ned, Og al den travle Larm er rent forstummet, Og Natten atter breder sig over Jord med Fred, Da svæve Engle ned fra Himmelrummet.

De brede ud sin Vinge og flyve over Jord Og skue alle Mennesker, som leve. Til Hytten som til Slottet, til Ringe som til Stor Usynlige de gjennem Luften svæve.

Og ak! der er saamange med Ondskab i sit Sind Som ikke sig fra Synden vil omvende, — Da lyder Suk fra Englene som vemodsfulde Vind Og bort de sig fra deres Leie vende.— 10 —

De flyve over Skogen og blomsterklædte Jord

Og sørge over Menneskenes Sjnder,

Og Taaren staar i Øiet dem da saa klar og stor

Og falder tung til Jord fra deres Kinder.

t

Den hænger sig ved Blomsten, ved Græssets svage Straa I Draaber tunge, sølverklare, fulde, Og selve Planten sjaes de Engles Sorg forstaa, Den bøier Hovedet saa dybt mod Mulde.

Men naar du ryster Taaren fra Blomsterkalkens Kant, Kaar du har biudt, o Menneske, dens Stengel, Da tænker du knap derpaa, at den for dig dog randt, At den, som græd den, var en hellig Engel.

J i

{jfiskrrrn.

Uen Fisker sidder ved Klippens Rand, lians Taarer de trille i Havet. Han stirrer saa ir,ørk i det dybe Vand: Idag blev lians Brud begravet.

Hans Lykke er borte, lians Hjerte knust, Han ved ei, hvad mer han skal gjøre, Da klinge Kirkeklokkerne just Alvorligt, dybt i hans Øre.

Der hvor han nu sidder, der styrted hun ud Og sank i de sukkende Vover, — Han raaber fortvivlet: min Gud, min Gud! Og luder sig langt udover.— I-' —

Han stirrer og stirrer i Havet ned, Og Alting gaar rundt for hans Øie, — Og sælsomme Toner fra Dybet Idd, — End længre han monne sig bøie.

Og Tonerne voxe, da lyder blidt En Sang ifra gammel Tide, En Sang, som hans Elskte har sunget saa tidt, Mens de gik ved hinandens Side.

'O! kom dog, o! kom, jeg vil være dig huld, Lad os glemme al Sorg og Smerte; Jeg eier ei Gods, jeg eier ei Guld, Men jeg eier et trofast Hjerte!'

Og op af Bølgen et Ansigt ser, Dets Øie vinker saa kjærligt, Det aabner sin smilende Mund og ler, Og Sangen klinger saa herligt.

Og Fiskeren vakler, han skuer sin Brud, Han udstrækker vildt sine Arme, Og styrter i Bølgernes Favn sig ud, — Og Ingen saa siden den Arme.aftnistih.

§nart gaar Solen til Hvile, Synker i Bølgens Skjød; Skogen og Markerne smile End i dens milde Glød.

Endnu et Blik den kaster Over den travle Jord, Endnu et Blik, — og den haster Ked fra sit Himmelspor.

Lidt efter lidt forstummer Al den forvirrede Larm, Naturen synker i Slummer, Glemmer sin Fryd og sin Harm.— 14 —

Dagens Aander bortvige, Nattens liste sig frem, Drage fra Drømmenes Rige Deilige Billeder frem.

Maanen i Bølgen sig speiler, Smiler saa venligt ned; Klar over Himlen den seiler, Signer Naturens Fred.

— Herre, naar Døden mig favner Og byder mig vandre did, Hvor Jorden jeg aldrig savner: Gjør da min Aften blid.

Spred du din Aftenrøde . Over min svage Aand, Da, naar jeg træt til Døde Løses af Livets Baand.iüit hilign åtnuiii.

fjernt over Bølgen der vinker en Strand, O! kunde jeg did blot vinde, Tilbage igjen til mit Fædreneland Jeg længtes nok ingensinde.

Der breder sig Himlen langt renere vist, End lier i mit elskede Norge, Langt klarere ruller der Voven mod Kyst, End her imod Klippernes Borge.

Langt gladere toner der Bækkens Brus Mellem Engens duftende Blommer, Langt blidere lyder der Vindens Sus I Skogens grønnende Sommer.— 10 —

Langt rødere blusser der Rosens Knop, Langt sødere dufter Violen, Langt gladere synger der Lærkerne op, Langt lysere skinner der Solen.

Men Ingen paa Jorden dog rigtig ved, Hvor underfuld deilig den Strand er, Thi aldrig sig ønsker i Evighed Tilbage, hvo engang der lander.

O! Ingen, som kom did, er kommen igjen, Da vilde ham Længsel fortære. Og først man forstaar, naar man rækker didlien, Hvor saligt det der er at være.

Men jeg lever i:iHaabet, at engang jeg naaer De deilige, deilige Strande, Og bestandig det Haab gjennem Tanken mig gaar, Det i Sorg og i Fryd sig mon blande!

Dog først maa jeg fare et uhyre Hav Med Storme og skummende Klipper, Da gjælder at holde sig tapper og brav Og se til, at Troen ei glipper.— 17 —

Thi gjør jeg det ikke og styrer jeg ei Med Forstand de skrøblige Planker, Da slynges jeg snart fra den rette Yei Og knuses mod fraadende Banker.

Men har jeg saa styret med Mod og Forstand, Og nærmes de vinkende Strande, Da stryger der endnu en Storm over Vand, Men den mig ei maa overmande.

i

Jeg byder dens vildeste Hylen min Trods, Bekjæmper de truende Vover, Thi Herren jeg tager ombord som min Lods, Saa ere snart Farerne over.

Da aabner sig venligt den roligste Havn, Der ingen Sorger mer nage, Og smilende Engle mig tage i Favn, Og aldrig jeg vender tilbage.

! unn jur imi.

f uldmaanen skinner paa (len frosne Rude, Og indenfor den er det varmt og trygt, Men ude er det koldt og Storme tude, I Skogens Graner suser det saa stygt. Og Ulves Hylen høres fra det Fjerne, De tude gridske efter blodigt Rov. Hver ensom Vandrer bede Gud sig væme, Ei gaaer han glad igjennem mørke Skov.

/

Da aabnes Døren til den lune Stue, Og over Tærsklen træder sagte ind En liden Gut, belyst af Arnens Lue Han staar der skjælvende med hviden Kind. En Violin han holder under Armen, Hans hele Eiendom paa denne Jord; Og mens han gjemmer kolde Haand ved Barmen Til Husets Folk han taler disse Ord:'Jeg frygter saa, jeg hører Ulven tiule, Og Stomien suser gjennem Skog og Krat, Det er saa koldt, det er saa fælt derude, — O! lad mig hvile her i denne Nat!' — 'Hvad?' svaret! onde Husbond, 'vil du tigge? Strax ud igjen, jeg ta'er ei mod en Slig, Gaa ud i Sneen, der kan du faa ligge, Se, der er Plads god nok for En som dig.'

'O!' hvilken Zittren, mens hans Taarer trille Ad Kinden ned, 'hvorhen skal jeg da ty? — O! Alt, jeg kan, skal jeg for eder spille, Giv mig for Stormen blot inat et Ly!' ' Nei!' var det Svar, lian lik,' nei har jeg sagt dig, Jeg vil ei ha'e dig her, jeg be'r dig kun, At du vil hurtig komme hort, og agt dig For mer at komme hid og tigge, Hund!'

Med Taarer gik han bort; beklemt og bange Han vandrede igjennem Veiens Sne, Og der laa Strækninger, saa vide, lange Imellem hver en Gaard, som lod sig se,Og overalt blev koldt lian vist tilbage; Da satte træt lian sig ved Yeiens Kant, Og fra hans Hjerte strømmed bitter Klage, Og salte Taarer paa hans Kinder randt:

'O, Moder! vidste du, hvad jeg maa lide, Du vilde græde, græde bittert vist, O! at jeg maatte skilles fra din Side, Mon hvad min Skjæbne bliver lier tilsidst. Ak! Armod rev mig fra min Moders Hjerte, Jeg maatte ud paa denne onde Jord, Jeg spilled lystigt, o! men ak! med Smerte, Med større Smerte vel, end Nogen troer!

'Her sidder jeg i Uveirsnattens Farer, Mens Sneen fyger 0111 min nøgne Barm, Mens Ulvens Tuden paa min Klage svarer Og Storm, der gaar igjennem Skog med Larm.' Da standser lian og lytter; thi han hører, At mer og mer sig nærme Ulvene. Forfærdet staar han op, han Øiet tørrer Og vader ilsomt gjennem dybe Sne.Snart staar lian ved en Sø. Sig Isen strækker Saalangt hans taarefyldte Øie ser, Han frygter saa, at Ulvene ham rækker, Thi Hylet, Larmen høres mer og mer. Det nytter ei, hvormeget han sig skynder; Ak, Stakkel! nei, de vil ham sikkert naa, At trættes ud lians svage Krop begynder, Tilsidst han mægter ikke mer at gaa.

Da sætter han sig ned med Gru; lian tager Sin Violin; for sidste Gang den lød: — Da Krat og Grene gjennem Skogen knager, Og Ulveflokken lien imod ham skjød; — Men se! med Et den standser, da den hører De bløde Toner til sit Øre naa, Det synes, som det deres Hjerte rører, Thi logrende de vilde Rovdyr staa.

Glad stryger han af alle Livsens Kræfter, Men længe ei han kan det holde ud, Snart -Haanden skjælver, ei hau mer den løfter, Og sagte stammer han en Bøn til Gud:'O! Fader! kort mit Endeligt Du gjøre. Lad saa mig komme til Din Saliglied, O! ja jeg ved, at Du mig vil bønhøre, Og Trøst Du sende vil til Moder ned!'

Saa Lad lian taust og kasted Violinen Og lukked Øiet foldende sin Haand, Frem fare Ulvene med liæse Hvinen, Nu fængsled ei dem mere noget Baand, De styrte frem og i et Nu ham dræbe. Dog let og smertefri lian fik sin Død, Thi ei et Skrig, ei Suk kom fra lians Læbe, 'Mens Hjerteblodet farved Sneen rød.SlfiriiUiihluli.

Hiøit deroppe Over Fjeldets Toppe Breder Solen end sit gyldne Skjær, Og en deilig, purpurfarvet Taage Hænger let udover Skogens Træer.

Endnu synger Glade Fugleklynger Bundt i Skogens lyse Birkesal, Og fra Aasen toner Lurens Ljom og Bjældeklang ned mod den stille I)al.

Sagte følger Søens dunkle Bølger Paa hverandre mod den blide Kyst, Og en ensom Fiskerbaad sig vugger, Medens Aaren dyppes let og tyst.— 24 —

Himlens blide Purpurskyer glide Roligt gyngende hen imod Strand, Mens en Maage paa sin hvide Vinge Skyder pladskende sig under Vand.

— Solén svinder Bag de fjerne Tinder, Og om Aasen døer det sidste Skjær, Og en kjølig Luftnings Susen vandrer Blandt de dunkelgrønne Granetræer.

Fuglen tier I de lyse Lier; Høit i Fjeldet end for sidste Gang Toner Luren ud sin Vemodsklage Med en zittrende, en yndig Klang.

Aander dale, Deres blide Tale Hvisker sagte i den tause Dal; Over Søen, gjennem Liens Birke Gaar en Luftning, susende og sval.

'WWVV,y VA/>/\/ W^aiiMUnii.

ITl edens Voverne gaa Og legende slaa

Om den blomstrende Strand sine Arme,

Hæver Lilien sig op

Høit paa Vovernes Top

Og udfolder sin Knop

Med et Smil imod Vindenes Harme.

Og den vugger sig glad I sit kjølige Bad,

Snart den bæver sig op, snart den daler;

Den i Solen ser ind,

Mens sin snehvide Kind

I den susende Vind

Den med Glæde og Kjærlighed svaler.Men da lyder en Røst

Fra den blomstrende Kyst

Og til Lilien den naaer over Voven:

'Stakkels Blomst! Ak hvordan

Er dit Liv? — Fra dit Vand

Aldrig komme du kan

Og dig fryde her inde i Skoven!'

'Aldrig Fred, aldrig Ro

I din brusende Bo,

Blot en Bold for den legende Bølge!

Snart den knækker dit Mod,

Den oprykker din Rod, —

Ingen ved, hvor du stod,

Paa din Død vil Forglemmelse følge!'

'Daare!' da brød den ud,

'Nei! jeg takker min Gud

At jeg ei staar derinde blandt Løvet;

Fik jeg ikke min Sø,

O! da maatte jeg dø

Lig en sørgende Mø,

Som sin Elskede ser sig berøvet.'— n —

'Og var end jeg en Bold

For Bølgernes Yold,

Saa skal det dog ikke mig skræmme,

Ei skal knækkes mit Mod,

Om oprykkes min Rod —

Thi E il ved, hvor jeg stod,

Han skal aldrig, nei aldrig mig glemme!' —jpjirklnkferii.

Ptiaturen drømmer endnu sin lange Vinterdrøm, Og Stormen gaar med Suk igjennem Skoven, Og Solen titter neppe bag Aasryggen frem, Og kold og islagt slumrer endnu Voven.

End dandser ei i Skogen den sølverklare Bæk, Endnu ei Vaarens blide Blomster vinke, End synger ingen Fugl i en grønnende Hæk, Kun taust i Vinternatten Stjerner blinke.

Da bryder frem en Blomst, saa ren, saa skjær og hvid, Saa hvid som Sneen, der omkring den fyger, Men ak! den

staar saa ensom i Vintrens mørke Tid, Mens kolde Storm dens line Kinder stryger.— £-9 —

Deil skuer rundt omkring sig udover Marken hen, Og føler sig saa nedtrykt og saa ene, Thi hvorsomhelst den skuer, den finder ingen Yen, Ak! midt i Vintren vaagned den alene.

Saa bøier den sit Hoved og vender atter did, Hvorfra den nys kom frem saa langt før Tiden, Og naar saa Taaren kommer, saa Momstrende og blid, Da er dens Liv forbi for længe siden.

/% inlukcieliirir.

Maar jeg eu silde Vinteraften skuer Mod Himlens dybe, alvorsfulde Blaa, Hvor Millioner Sølver dammer luer, Hvis Ende intet dødligt Blik kan naa,

Da hæver Tanken sig fra Jordens Sphære, Den hildes mer ei af den travle Larm, Men svæver andagtsfuld til Lysets Herre, Da bli'er om Hjertet jeg saa tillids varm,

O! Jordens Sorger hort ifra det svinder, Naar Tanken er deroppe; Trøst jeg finder, I salig Andagt synker Sjælen hen. —

Men ak! saa kort, saa kort det altid varer, Snart ved en Larm, et Vindstød op jeg farer; — Og mærker, at jeg er paa Jorden end.Dm siiiatr 5litrn i min jBarnitnntsrgii.

Bunklere breder sig Aftnens Skjær Henover Skogens Stier; Skabningen tier; kun hist og her Galer en Gjøg bag Skogens Træer Hen i de tause Lier; Solen kaster en Straale end Smilende, blid over Egnen hen Og vinker til Fjeld og til Skog og Krat: 'God Nat, god Nat!'

Pleno ver Stien jeg vandrer tyst, (Solen bag Skogbrynet synker), Venlige Minder fra Barndommens Lyst Svæve frem fra Erindringens Kyst, En Taare fra Øiet rinder.Nu ser jeg først, hvor jeg elsker det Sted, Der skued min Barndoms Fryd og Fred, Nu jeg det siger i mørknende Kvæld: 'Farvel, farvel!'

Her har jeg leget saama ngen Gang Mellem de duftende Grene, Jublet med Glæde min barnlige Sang, Pladsket i Bækken, der brummende sprang Over de knudrede Stene. Lærkernes Triller har lokket mit Sind, Blomster og Blad i den viftende Yind, Hvergang jeg kom, har de hvisket mig: 'Vi elske dig!'

Kjærlige venlige Barndomsegn, Krandset af grønnende Fjelde, Du var et sikkert og yndigt Hegn For mig mod Livets Uveir og Regn Og mod dets stormende Vælde; Fri for hver Sorg og fri for hvert Savn Var du min Barndom en værnende Havn, Livsbølgens Brænding naaed ei did, Kun Krusning blid!— 33 ~

Elskede, yndige Barndomsstavn! Nu skal jeg bort da drage, Vemodigt lyder mig nu dit Navn, Nu, da jeg styre skal ud fra din Havn Og aldrig vel komme tilbage. — Endnu et Blik over Dalen ben, — Knap kan jeg vende mig bort igjen, — Elskede Sø og Dal og Fjeld! Farvel, farvel!

Aldrig jeg glemmer mit Barndomshjem Og Barndommens Uskyld og Glæder, Iivor jeg saa stævner i Livet frem, Hvor jeg end finder et andet Hjem Og vinder end Ære og Hæder. Nei, — de Minder jeg glemmer ei bort, Før Dagen lider, og Tiden bli'er kort, Naar Jorden jeg siger i Livets Kvæld: 'Farvel, farvel!'

3tfnlitgranmn.

m Maanen skinner paa Himlen fuld. Og alle Smaastjernerne funkle Og sprede omkring sit blege Guld Blandt Skogens Graner de dunkle.

Da drager en Vandrer ad Veien hen, Fra fjerne Egne han kommer, Fra Guldlandet vender han atter hjem Efter mangen forløben Sommer.

Med gyldne Drømme han drog afsted, Han saa alt i Tanken sin Lykke, Men Hjemve snarlig hans Mod slog ned, Og Trængsler monne ham trykke.— 35 —

Han graver og graver i Sand og Muld, Men lidet det blot liam mon fromme; Han havde kun fundet hel lidet Guld,

Gg alt var tre Aaringer omme.

Da kunde han længre udholde det ei, Han maatte sin Længsel følge, Saa drog han da atter den samme Vel Over Havets blaanende Bølge-

Nu stod han der øverst paa Aasens Ryg, Hvor nedover svinger sig Stien, Da blev han i Hjertet saa trøstig og tryg, Glad skued han ned gjennem Lien.

Hans Hjerte banker, hans Øie naaer I det Fjerne en liden Hytte, Rundt om den de lune Graner staar, Mod Stormene de den beskytte.

Da blier han saa glad, o! saa inderlig glad, Det er jo hans Moders Bolig! Der inde i Skogen saa ofte han sad, Meel Egnen han er saa fortrolig.— 46 —

Og der boer jo ogsaa lians Fæstemø, Ak! hende han elsker saa saare. 'Saa skal jeg da snart dem begge gjense!' Og han fælder Taare paa Taare.

Han glemmer sin Armod, sin Sorg, sin Harm, Snart skal lian jo trykke de Kjære Igjen tæt op til sin trofaste Barm Og aldrig forlade dem mere.

Han iler nedover med lette Fjed Og tænker paa dem der hjemme, Ilan ønsker blot Yinger at flyve med, Saa skulde han snart være fremme.

Men som han kommer i Dalen ned, Ser Kirken med Dødens Have, Og Maanen spreder sin milde Fred Henover de tause Grave,

Da blier lian i Hjertet saa,vemodsfuld, Hans Fader ham rinder i Sinde, Som ligger og hviler dybt under Muld Paa Kirkegaarden derinde.

Han længes at skue (len Grav igjen, Som eier saa mange Minder, Han bøier af Veien og gaaer derhen; To Taarer gaa ned ad hans Kinder.

Taus staar han ved Graven og ser paa den Med Tanker vemodig blide. Da vender han Blikket fra den igjen Og ser to Kors ved dens Side.

4 Hvo mon der hviler ved Siden her ?' Han bøier sig over det ene, — O ve! han læser ved Maanens Skjær, Her hviler hans Moders Bene.

Han blegner og stammer: 'Gud hjælpe mig nu!' Men uvilkaarlig han vender Sit Blik mod det andet: — o Gru, o Gru! Sin Fæstemø's Navn der han kjender.

Da gaar der en Gysen igjennem ham bråt, 'Nu trøste mig Gud i det Høie!' — Han iler afsted i den tause Nat, Og Vanvid staar i hans Øie.— 38 —

Tre Dage der randt, da bares lian bort Fra al sin Bekymring og Pine, Gud hørte hans Bøn, hans Sorg blev kort, Nu hviler han sødt hos Sine.Innfriicits Iftitg.

P en Havfru sad ved Stranden i den dybe Efterhøst, Og stirrede saa tankefuld henover Havets Bryst.

Den klare Maane skinned henad den tause Kyst, Og Voverne de ruiled saa blødt og saa tyst.

Bedrøvet hun sit Hovecl i Haanden hvile lod, To tunge, klare Taarer i hendes Øine stod.

Da steg der tungt og langsomt et Suk fra hendes Bryst, Hun slog Guldharpens Strenge og klar lød hendes Røst.

'En Længsel, — o, en Længsel, saa higende og varm Sig skjuler dybt herinde i min bankende Barm!'

'Jeg ved ei selv hvorefter, jeg ikke den forstaar, Men aldrig jeg den glemmer, mit Hjerte Ro ei faar.'— 40 —

'Naar Vaarens Vinde komme og gi'er Naturen Liv, Da vaagner ogsaa jeg af min Drøm bag Havets Siv,'

'Og Alt, som mig omgiver, de vilde Vindes Sus Og Fuglene, Løvets Hvisken og Bølgernes Brus'

'Om underlige Frasagn mig synes tale mildt, Og se! — det vækker Længslen, dergriber mig saa vildt.'

' Den hele lange Sommer jeg sidder her ved Strand Og tænker paa min Længsel, som aldrig stilles kan.'

'Saa underlig og glad den gjennem mig mon gaa, Men aldrig jeg den fatter, derfor jeg græde maa.'

'Og naar saa Skogen sukker i Høstens kolde Vind, Jeg sidder end og længes med Taarer paa min Kind.'

'Men naar da Vintren kommer, den dysser blidt mig ind; Meningen kjender Taaren, der stivner paa min Kind.'fUgitarnk,

Hløit larmecl Valhals skjoldbetækte Sale, Hver As sig reiste, greb til Vaaben bråt, I deres Øren lød den mørke Tale, At nu sig nærmecl Ragnarokers Nat.

Forstummet var de bolde Asers Glæde, Nu trued' Døden deres Gudeblcd, Mørk reiste Odin sig fra Lidskjalfs Sæde, Beredt at trodse Skjæbnens Bud han stod.

Thor knuged Hamren i de vrede Hænder, Og spændte Bæltet om den stærke Lænd, Vred. Freir sit Blik mod Jettebjerget vender, Og ønsker sig det tabte Sværd igjen.— 42

Vildt stamper Vidar mod de haarde Fliser, Tyr hæver truende den venstre Arm, Med blege Kinder staa de høie Diser, Mens Hjertet banker stærkt i bange Barm.

Og Fenris's Hyl med Heimdals Horn sig blander, Den klare Bevrøst hyller sig i Damp, Mens Asers Flok i Fylking paa den stander Og møder stolt den sidste Dødsens Kamp.

Men se! — det var ei Jøtners grumme Vælde Ei Surturs Flammer og ei Naastrands Nat, Som skulde Valhals gamle Guder fælde Og styrte dem i Undergangen bråt.

O nei, den Magt, der knuste deres Vælde, Den kom fra Syden blid og foraarsvarm, — Som Vaaren smelter Sne paa Nordens Fjelde, Saa segned Asers Æt for Christi Arm.Uitlhrus iCaklvfii.

fen Yngling vandrer blandt Skogens Træer, Han smiler saa glad i Sinde, Imorgen skal han sin Hjertenskjær Den hellige Brudekrands binde. Han lytter til Fuglenes Sang S(X ti; fro, Imedens ban vandrer til hendes Bo Gjennem Skogen.

Men tys! fra Klippen en underlig Sang Saa lokkende, blød at høre, Med Et dybt ned gjennem Dalen klang Og naaed hans lyttende Øre. Han standsede bråt sit ilende Fjed, Og speidende rundt hans Øie gled Gjennem Skogen. — -li —

Da skued han øverst paa Klippens Skrænt En tryllende Huldre sidde, Paa Luren blæser hun klagende, vént, Med Blik saa koglende, blide; Frem bølger i Luften fra Fjeld til Fjeld Det tifold gjentagne Tonevæld Gjennem Skogen.

Bråt gribes han af en Længsel stor, Han farer afsted som i Drømme, Han glemmer Alt, baade Himmel og Jord, Men Tonerne kan han ei glemme. Han stirrer derop med Haand over Bryn Og iler afsted mod det sælsomme Syn Gjennem Skogen.

Da hører han bag sig en kaldende Røst, Han vender sig om og skuer Sin Moder stande med bankende Bryst. Alvorlig hun mod ham truer; 'Min Søn, o hør ei den falske Sang! Du iler til Død og til Undergang Gjennem Skogen!'Men stærkere lokker Tonernes Væld, De atter ham mod sig drage; Han iler opover mod sælsomme Fjeld Og lader sin Moder tilbage: 'Min Søn, ak hør ei den falske Sang!' Med Taarer hun raaber endnu en Gang Gjennem Skogen.

Da viser sig for ham hans unge Brud, Mens Taarerne trille paa Kinden, Mens Lokkerne flagre i Luften ud I hvirvlende Leg for Vinden. 'O stands! o, se dog min blege Kind, Du styrter dig midt i din Ulykke ind Gjennem Skogen!'

Men Tonerne voxe alt mer og mer Og døve den kjærlige Stemme, Han bortstøder haanligt sin Brud og ler, Snart er han til Toppen fremme. Ilan ser, hvor Huldren ham vinker med Haand, Han farer afsted med blussende Aand Gjennem Skogen.— 46 —

Da se! En Engel midt for ham staar, Hvis Ansigt som Himmelen lyser, — En Isnen igjennem hans Legem gaar, Med Angst han tilbage gyser: 'Vend om!' det lyder, 'jeg frelser dig, Erindre Gud paa din syndige Vei Gjennem Skogen!'

Han standser, han vakler, alt vender han sig; — Da Tonerne drage liam atter, At huske sin Gud det mægter han ei, Og Klippens Rand han omfatter. Men Engelen svinder med Graad paa Kind, Alvorlig og sukkende drager en Vind Gjennem Skogen.

Og Ynglingen stander paa Klippens Rand Ilan staar alt ved Huldrens Side. — O, se! da forsvinder det Alt paastand, Han ser kun en Sky bortglide. En haan ende Latter ifra den lød, Mens hurtigt forbi den i Luften flød Gjennem Skogen.Da blegnecl med Rædsel hans blussende Kind, Og Gysen gik gjennem hans Lemmer, Han styrted sig dybt ifra Klippens Tind Og svandt blandt Afgrundens Gjemmer. Men over hans blegnende, knuste Lig Sang Vindeu sukkende, underlig Gjennem Skogen.Dni furti Mi ju ftnekfitgl,

fen liden Lærke kom fra Syd

Vidt over Havets Vove,

Den sang saa skjønt med barnlig Fryd

Om Vaar i Nordens Skove.

Men Sneen dækked Marken end, Og ingen Blomster dufted, Ei hilsed noget Blad sin Ven, Ei Foraarsvinde lufted.

Naturen var saa kold og død, Den laa endnu i Dvale, Forstod ei Lærkens Sang saa sød Om Vaar i Nordens Dale. — 49 ~

Da Lærken meel sin Vinge hang Saa fuld af Længsels Smerte, Og foruden Fryd og Sang Brast dens varme Hjerte.

O! mangt et daadrigt Hjerte er Det saa i Verden gaaet, Hvis Tanke ei af Mennesker Er fattet og forstaaet. —

3% iaøtni.

Ir uglenes Skarer

Synge sit sidste Farvel,

Sukkende farer

Bort de fra hjemlige Fjeld.

Høit over Skoven,

Vidt over Voven

Stjernen foroven

Vinker dem taust imod Syd, imod Syd At juble sin Fryd

Bag duftende Palmer i høieste Lyd.— 51 —

Hele den lange

Sommer lød Sangen saa glad

Høit fra de mange

Struber bag Birkenes Blad.

Der gynged Reden,

Blomster forneden

Dufted, og Glæden
Gjenlød i Skogenes susende Hal
Fra Dal og til Dal,
Mens Yinden vifted saa blid, saa sval.
Nu stander Skoven
Nøgen og graalig og tyst,
Nu ruller Voven
Sortgrøn Og dump imod Kyst,
Stormene sukke,
Blomsterne lukke
Øiet det smukke,
Fuglene sørge og drage sin Vei
Over Hav, over Hei;
Hvorhen? ak, hvorhen? nei, det vide de ei IMen troligt de svinge
Med higende Længsel i Bryst
Sin bævende Vinge,
Snart *naa de til Palmernes Kyst,
Og Sangene toner
Blandt duftende Kroner
I varmere Zoner;
Den higende Længsel er stillet til Ro : I den yndige Bo
Høit synge de Livet, og Elskov og Tro.
O! kommer end Høsten,
Og kuer dens Storme ilijel
End Glæden og Trøsten;
Fortvivl dog ei derfor min Sjæl f
En Stjerne dig leder
Fra Sorgernes Steder
Til Himmelens Glæder:
Den stille, den blide, den lægende Død;
Kun freidig den mød,
Den frier dig fra Jordens Bekymring og Kodtøiniub ng ligrifr.

VW

©et synger, det suser i Granernes Top, Og Bølgerne rulle mod Stranden op, Og Maanen skuer fra Skyen bleg Til Stormens vilde, sukkende Leg.

Ung Eivind sidder ved Rorets Pind Og styrer sin Baad mod Bølger og Vind, Han holder sin Sigrid tæt op til sit

Bryst, Hun stirrer i Bølgen saa bleg og tyst.

Hvi stirrer saa bleg du i Bølgens Favn? Frygt ei, min Sigrid, snart naaer vi Havn! — — Ak, ser du ei henne paa Bølgernes Top, Der hæver Nøkken sit Iloved op.— 54 —

Hans Krone er af det røde Guld, T)en funkler af Stene og Perler fuld! —

— Nei, Maanen i Bølgen sig speiler rød Og farver Skummet som Guldets Glød. —

'Du skjælvende Pige, o frygt ei mig! Men følg mig, dybt under Søen stig: De deiligste Slotte dernede staa Af Musling og Perler, dem skal du faa!7

Ak, bører du, Eivind, hans lokkende Røst? Hun knuger med Angst sig op mod hans Bryst. —

— Frygt ikke, Sigrid, min Hjertenskjær, Kun Stormen synger i Skogens Træer.

'O følg mig, kom til min Kongehal, Over Havets Møer du byde skal, Jeg til min Dronning dig kaare vil, Mit Hjerte brænder af Elskovs Ild.'

Ak, Eivind, fri mig fra Nøkkens Yold, Jeg føler hans Haand som Is saa kold!

— Min Sigrid, det er blot den brusende Vind, Som fører Skummet imod din Kind!— 55 —

'Du følge mig skal paa min vaade Yei, Der nytter ei Modstand, jeg slipper dig ei!' — Og Sigrid skriger i Rædsel ud: — O Eivind, frels mig! — min Gud, min Gud!

Og Eivind gyser. — Den krængende Baad Hendanser paa skummende Bølger kaad; Han naaer den frelsende, lune Yig, — Men trykker til Barmen sin Sigrids Lig. —5)rniuiing Hnpjjilö.

aa Ringerig hersked i Hedenold En Konning saa tapper og gjæv og bold, Og Sigurd Hjort blev han nævnet. Hans Ry gib vicle, det var ei tyst, Som Yngling fordum fra Kyst til Kyst Med Vikingsnekken han stevned.

Saamangen en Kamp han kjæk bestod, Og Ingen sig maalte med ham i Mod, Thi høit det i Barmen ham flammed. Som tolvaars Dreng han tolv Kjæmper vog, Med mandig Arm han dem alle slog, Død fulgte, hvor Helten rammed.Men nu var lian gammel og mægted ei At føre Fylking paa Hildurs Vei, Blandt Valens Dynger at stride, Nu kun mod de graadige Dyr i Skog Det blinkende Sværd lian fra Lænden drog, De maatte i Græsset bide.

Og Hallens Vægge var rundt belagt Med Bjørnehuder, han havde bragt Som Seierstegn ifra Striden. Der sad nu Sigurd ved breden Bord Og tømte Hornet ærværdig, stor, Med prægtige Hirdmænd ved Siden.

En herlig Skat Konning Sigurd har, Thi underdeilig som Freja var Ung Ragnhild, hans gjæve Dotter; — Fra alle Svende hun Hjertet stjal, Og alle Hirdmænd i Sigurds Hal Med Elskov til hende skotter.

Selv Hake, Hadelands Berserk vild, Blev'fængslet af Ragnhilds yndige Smil, Men hun ham afskyer og hader.— 58 —

Det hjælper ei, at han sig viser blid, Han vandt dog ei hende til evig Tid, Den Berserk med grumme Lader.

Dog rasende pønser han altid paa, Hvorledes han dog skal det Maal opnaa, Hvortil han saa ivrig haster. Han grunder ved Dag, han grunder ved Nat, Hvorledes han vinde skal Sigurds Skat, Og snart han en Plan udkaster.

Kong Sigurd drager i Skogen ud,

Og paa hans eget bestemte Bud

Ham ingen af Hirden følger; —

Da sadler Hake sin stolte Hest,

Med mægtigt Følge, som han kan bedst.

I mørken Skog han sig dølger.

Da kommer Kongen just derforbi, De ringe ham ind paa den dunkle Sti, , Og Hake tager til Orde: 'Kom, følg os

nu til din Kongebo, Mon da din Datter mig gi'er sin Tro, Nu ei hun det afslaa vil turde!'Da drager Drotten med Hast sit Sværd, Det Ord liam tyktes et Svar fuldtværd; Paa tolv alt sit Glavind han sløver, Dog bider endnu det dybt og hvast, Høit svinger han det med Lynets Ilast, Et vældigt Blodbad han øver.

Tre mægtige Saar han Hake gav, Hans Høire hugger han ogsaa af, Saa Sværdet mod Jorden klirrer. Vred Hake det griber med venstre Haand, Han svinger det atter med bitter Haan, Hans Tab ham slet ikke forvirrer.

Dog gamle Sigurd udmattes snart, Han føler grant, at det bli'er for svart At slaaes mod en saadan Skare; En Flok alt laa der: men eftersom En ned han liug, der en Anden kom, Og Nye ind paa ham fare.

Da hugger han endnu det sidste Slag, Han 'segner til Jord og med Støi og Brag De Sværdet igjennem ham rænde.
— (il) —

'Ha!' raabte Hake, 'den Kamp var haard, Nu maa vi skynde os til hans Gaard Og hjem med Datteren vende.'

Snart galer Ildhanen fra Kongsgaardtag,

Og Bjælkerne styrte fra Loft med Brag,

Derinde er Skrig og Jammer.

Bort Hake iler til Hadeland,

Der vil han vorde skjøn Ragnhilds Mand,

Hun slæbtes fra Jomfrukammer.

Paa Hadeland sidder med Kinden vaad Ung Ragnhild; hun veed ei sit arme Raad, Og Broderen Guttorm unge. Ham ene de ogsaa med sig tog, Mens Alle de Andre ihjel de slog, Mens Fad'ren i Skog de stunge.

Han søger at trøste sin Søsters Graad:

'Fat Mod, min Ragnhild, der bli'er nok Raad

Ei endnu du blive bange.

Ei blier du Niddingens Brud iaar,

Han ligger syg af de mange Saar,

Han af vor Fader mon fange.'- 61 —

Men Hakes Kjæmper de lytted til, De Ord ham bragtes med lumske 11, Vred farer hau op fra Sengen: 'Saa? tror han, jeg Bryllup ei holde kan, Nu tøver jeg ikke det mindste Gran, Det skal jeg snart vise Drengen.'

De Svende skikker paastand han ud, Han byder dem bringe til Alle Bud: Til Hakes Bryllup at møde. At nu lian vorder skjøn Ragnhilds Mand, Saa vidt skal rygtes udover Land Fra Morgen- til Aftenrøde.

Men Halfdan Svarte, den gjæve Drot, Paa Hedemarken sad lunt og godt Og Mjødhorn med Hirden tømte. De talte glade om Heltefærd, Om vældig Kamp med Spær og med Sværd, Hver tapper Daad de berømte.

Saa kom da Talen paa Sigurd og, Den -gjæve Drot, som saa tappert slog Den lumskelig Stimandsbande;— 62 —

De talte om Hake, den Berserk vild Og om lians Bov paa den Pigelil: Imorgen skal Brylluppet stande.

Da vorder Halfdan i Hu saa gram, Og Blodet stiger til Kinden liam, Hans Øine lyne af Yrede: 'Nei aldrig times mig skal den Spe, At jeg skal rolig det Bryllup se, Mens Ragnhild maa Taarer græde !'

'Afstod! min Stallare, Haarek Gand! Imorgen Du naaer vel til Hadeland, Med Sværd du skal gjæste Hake. En udsøgt Skare du tage med, Tænd Øglereden, og reis afsted Og kom med- Ragnhild tilbage.

Strax Haarek lyder sin Konges Bud,

Med sikkert Øie han vælger ud

En tapper og trofast Skare.

Saa ile de bort i den tause Nat,

Gjennem Dal, over Bjerg, gjennem Skog og Krat,

Paa Ski de hvinende fare.— 63 —

End sove Alle paa Hakes Gaard, Da Haarek Gand did ved Daggry naaer, Den Bersærk ei Svigen kan ane. Bråt hugged de Vagten med Sværdet ned, Det hjalp ei Alt, hvad den bad og græd, Saa hævnedes Sigurds Bane.

Knap fik de Ragnhild og Guttorm ud, Før Haarek fuldender sin Konges Bud: Frem vælte de knittrende Flammer, Da fare de atter afsted med Hast, Mens Sneen fyger om Skien hvast, Snart skjuler dem Skogens Stammer.

Men Hake vaagner ved Røgen bråt, Han mærker snart, at lians dyre Skat Er røvet, at Gaarden brænder. Da griber han Sværdet, hans Øienbryn Sig rynke, og vrede, rasende Lyn Fra Øiets Dyb han udsender.

Han mæled Intet, men for afsted, Som rappeste Ganger paa Jord han red, Ei Nogen ham mægtetl at følge,Mon Haarek var liam dog altfor n?p Med Vinden iled hans Ski omkap Til Mjøsens islagte Bølge.

I)a Hake naaed den vestre Strand, Var Haarek alt over i Hedemarks Land, Hvor Konning Halfdan ham mødte. Da standsed Hake, han kom tilkort, Vredt drog han Sværdet, og dybt og haardt Han ind i sit Bryst det stødte.

Han styrted om, som med vældigt Brag En Gran omstyrter for Stormens Tag, Og gabende Saaret blødte. Endnu han aabned sin Mund og skreg Af Raseri og af Hævnlyst bleg Og udgav sin Aand og døde.

Men over i Hedemark Halfdan sad Og feired Bryllup med Ragnhild glad, Hun blev hans trofaste Dronning. De var det Træ, hvorfra spired ud Saa mange friske og skjønne Skud, Saa mangen en daadrig Konning.liatiirriis &iutkr.

Qiig mig, o Fugl, hvad tænker du paa, Naar mørke Skyer for Solen gaa, Naar Høststormen river din Rede ned Og tuder i Skogen og bringer dig Bud: Afsted, afsted, her faar du ei Fred, Fra Nordens Skoge du drage ud!

Sig mig, o Birk, hvad tænker du paa, Naar bidende Vinde ufølsomt slaa Do gulnende Blade fra sukkende Gren Og hvirvle dem hort i sin vilde Leg, Naar nøgen Og ensom du staar der igjen Med sygnende Livskraft og mat og bleg.

Sig mig, o Blomst, hvad tænker du mon, Naar Høsten lægger sin vaade Haand Med knugende Vægt paa dit spæde Liv,Naar Bladene visne, naar Stormen med Magt Knækker din Stengels bævende Siv Og røver dig al din Sommerpragt.

Sig mig, o Yove, hvad tænker du, naar Naturen i hvidnende Vinterdragt staar, Og ukjendte, isnende, jernfaste Haand Dig griber med uimodstaaelig Vold Og lægger dig fast i sit kuende Baand, Og du synker i Dvale, saa stivnende, kold.

Sig mig, o sig mig, hvad tænker I paa; Aner I maaske, Dødsenglen skal gaa Saa gjennem hele Naturen engang Og binde liver Bølge og meie hvert Straa Og dræbe liver Stamme og tystne hver Sang! — O! hvilken Rædsel maa da Eder naa!

Sig mig, o sig mig, aner I vel, Der rødmer en Morgen bag Livets Kveld, Da engang Naturen skal vækkes igjen Og atter til Liv skal forklaret opstaa, Fra herligste Dyr til den ringeste Sten! O! hvilken Fryd maa da Eder naa! —'D aar st nulling.

naar Soløiet staar Høit paa Himlen om Vaar, Skinner klart over Eng, over Skove, Og naar Vinden, saa mild Som den Elskedes Smil, Vækker venligt den slumrende Vove,

Og naar Lærkerne slaa

Imod Himmelens Blaa

Sine bløde, smeltende Triller,

Mens i Skogskyggen sval

Gjennem lyttende Dal

Den lokkende Aarliane spiller,— 08 —

Og naar Birkenes Duft

Fylder blaanende Luft,

Over Marken staar Blomme ved Blommen,

Smaa Violer i Rad

Langs med Bækken i Bad

Nikke venligt hinanden velkommen:

O, da Himmelens F,red

Daler over mig ned,

Jeg mig drømmer i Tiden tilbage,

Og jeg synes, hun staar

Midt i Ungdommens Vaar

Hos mig her som i henrundne Dage.

Sammen vandre vi hen,

Hun sig kjender igjen,

Og vi trofast hinanden omslynger;

Bag den gyngende Gren

Liden Smaafugl saa vén

For sin Mage om Kjærlighed synger.

Og hun trykker mig fast Til sit Hjerte med Hast, Og af Glæde Taarerne strømmer, —— 69 —

— Ømt ct Kys paa min Mund —

Hvilket saligt Sekund! —

Ak, jeg mærker slet ikke, jeg drømmer.

Dog, det snart er forbi,

Ad den duftende Sti

Ser jeg sorgfuld jeg vandrer alene; —

Men, jeg saa hende jo? —

Nei, hun hviler i Ro

Under Dødningehavens Stene.

Da jeg fletter en Krands

Fuld af Foraarets Glands,

Af Violer og Lilleconvaller,

Taaren triller saa hed

Over Blomsterne ned,

Lad den trille, det Sorgen husvaler.

Og did gaar jeg afsted,

Hvor saa ofte jeg græd:

Solen smiler i Dødningchave,

Og jeg søger det Sted,

Hvor hun hviler i Fred,

Jeg det smykker med Foraarets Gave.— 70 —

Ak, hun hviler saa blødt,

Ak, hun slumrer saa sødt

Midt i himmelske', vaarlige Drømme,

— Jeg staar her med mit Savn,

Uden Ro, uden Havn

Kastes om jeg af Livsbølgens Strømme.

Dog jeg klage vil ei,

Taus min ensomme Vei

Vil jeg vandre til Herren mig kalder,

Da med Glæde jeg gaar

Op til Himmelens Vaar,

Hvor med Fryd hun i Armen mig falder.laan ug Ærttfit.

eg sidder ved mørknende Vinterkveld I min stille, ensomme Vraa, Mens Stormen kommer fra Skog og Fjeld, Og Snedriv mod Ruderne slaa.

Klart Ilden blusser i aabne Kamin, Rundt om paa Væggene gaar Meel underlig Vexlen dens blaffende Skin, Og Tankerne Vinger faar.

Saamangen Erindring staar frem for min Aand, Jeg Fortiden lever igjen, Ak, Minderne kuer ei Dødens Baand Gud ske Lov! jeg bar dem igjen.Saa mangen en Sorg, saa mangen en Fryd Under dette Tag mig liar mødt. Min Taare! o stands ei, kun frit udbryd , At græde det er saa sødt.

Min Harpe jeg tager fra Krogen frem, Ak Støv har sig over den lagt, Den har ikke lydt i mit ensomme Hjem, Siden hun blev til Graven bragt.

Saa vil jeg da engang end høre dens Klang, Jeg vil tolke min Sorg og mit Savn, Mit Hjerte er tungt, min Barm er trang, Jeg vil lettes i Tonernes Favn.--

Hvad suser, hvad hvisker i Tonernes Væld, Der bæver fra Strengene blødt? O, himmelske Yinger omvifte min Sjæl, En Engel omslynger mig sødt.

Du blide, du elskte, du henfarne Viv! Jeg føler, jeg ved, det er dig, Du kommer at skjærme det svage Siv > Som bøier i Høststormen sig.— 73 —

Og jeg' er det bævende, svage Siv, Og Stormen er Sorg og Savn. Hav Tak, du gode, du elskede Viv, Som kom fra din himmelske Havn.

Vel kan jeg ei skue dig Engel saa kjær, Thi Himlen ei Mennesker saa, Men henrykt jeg føler du er mig saa nær, Hu ved min Side mon staa.

Tæt om mig du slynger Din venlige Arm, Og slutter mig fast i din Favn. Mit Hoved hviler sig ved din Barm, Der svinder al Jordens Savn.

Du trykker et langt, et lægende Kys Saa ømt paa min Pande hed, Da oprinder for mig Himmelens Lys. Jeg føler dens Salighed. —

Hav Tak, du gode, du elskede Viv, Som kom til den Sørgende ned, Du kvæget har det knækkede Siv, Du har givet mit lljerte Fred.3M a a l f r it s † r ir.

W en Maaltrost sårt paa Birkekvist, Den sang om Kjærlighed, Og hos den sad dens Mage, Den glæded sig derved: De Blomster sit Hoved monne bøie.

'Du høre mig nu, min Hjertenskjær Her ville vi bygge og bo, Her stande skal vor Bede Ilel trygt i Fred og Ro.' De Blomster sit Hoved monne bøie.

Men det var sig den sorte Ravn, Den undte dem ei Ro, Alt udi den Mages Husbond Den huggede sin Klo. De Blomster sit Hoved monne bøie.— 75 —

Saa fløi den uselig Mage bort Imellem Skogens Træer, Saa ynkeligt monne den klynke Alt for sin Hjertenskjær: De Blomster sit Hoved monne bøie.

'Og bør mig nu, du sorte Ravn, Du gjorde mig haardt imod, Hvi skulde min Husbond du dræbe Og drikke lians røde Blod.' De Blomster sit Hoved monne bøie.

'Hvi hugged du mig ei i Stedet ned Alt med din skarpe Klo ? Saa kunde han endnu levet Her udi Skogens Bo?' De Blomster sit Hoved monne bøie.

'Saa kunde han atter fundet sig En liden Hjertenskjær, Saa kunde han længe sunget Sin Glæde bag Skogens Træer!' De Blomster sit Hoved monne bøie.% ikntgrknttgm

gjennem Nattens Favn Skinner Maanen saa bleg', Foran Snekkernes Stavn Hvisker Bølgers Leg, Og paa Stranden hvid Nu til Kamp og Strid Springer Vikingers Flok.

Og til Sletten frem Deres Skarer naaer, For at værne om Hjem Der alt Britterne staar. Gjennem Natten tyst Blinker Landser med Lyst Og de higende Sværd.Og de rykke imod Hinanden med Yold, Snart der rinde skal Blod Bag de sukkende Skjold, Snart Natsolen skal Skue Britternes Fald

/

For Normannernes Staal.

Lurene gjalde, Herligt de kalde Alle til Kamp, Sværdene falde, Brynjerne brager, — Høit over Alle I Blod og Damp Vikingekongens Hjelmkam rager, Fremad lian jager, Fremad han bruser Høststormen lig, som fra Fjeldene suser; — Sværdet han svinger med kraftig Arni, Sænker det dybt i Britternes Barm, Pander han kløver, Blodbad han øver Vildt i Bersærkeharm.— 78 —

Mon ifra Valhal i Skyer og Damp Ride Valkyrier ned til Kamp, Dødsravnens Skrig Lyder paa Lig; Blikkene lyne, Lokkerne fagre

For Vindene flagre, Lydeligt raaber valhalliske Møer: 'Kjæmper og dør, kjæmper og dør!' — — Kongens Hjelmkam end forrest sig hæver, Luende Sværd han svinger med Lyst,

Britterne bæver, —

/

Da sidder Pilen i Kongens Bryst, Favnende Døden han synker til Jorden, Og henover ham Skarernes Torden Brusende brød, De hævned hans Død.

Men til Valhal Valkyrien rider,

Bag hende sidder Vikingekongen med Pilsod i Bryst, Hist skal han kjæmpe blandt Guder med Lyst Einheriers

Dyst.% rn st j Br utklar Hat.

w aar Himlens sidste, milde Aftenrøde Forlængst bag Fjeldene i Vesten døde, Og Sommernatten breder ømt sit Slør Udover Jord, nu taus, saa larmfuld før.

Fra Himlens Grund den dybe, blaalig dunkle De fjerne Stjerner monne stille funkle, De altid gaa den samme lyse Gang, Og lytte henrykte til Sphærers Klang.

0, Lysets Herre, store Gud og Fader! Naar Øiet skuer disse Myriader, Som röligt lyse over Død og Grav Igjennem Himlens evig vide Hav,— so —

Da svimler Tanken paa sin stækte Vinge , Jeg vover knap at skue op, jeg Ringe: — Hvad er i Urskogen et ringe Løv? Paa Ørknens Vidder vel et Fnug af Støv?

Og dog en Verdens Kraft mig gjennembæver Min Aand, min Sjæl sig stærk og trøstig lianer, Og modig skal don over Stjorner se, At du den vinker, o Almægtige!

Thi engang skal hver Stjerne, Sol og Maane Saa evigfjernt, som Himlene mon blaane, Ved Herrens Almagtsord udslukkes bråt Og synke hen i en chaotisk Nat.

Men da skal Sjælen fra sit trange Fængsel Befriet fra hver Sorg og hver en Længsel Sig svinge did, hvor der er evig lyst, Og finde Hvile ved sin Skabers Bryst. —